

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Apologia Petri Stevartii Leodii, Theologiae In Academia
Ingolstadiana Professoris, Ad D. Mavritivm Ibidem
Parochi, Consilarii Ducalis Bauarici, & ad SS. apostolos,
Coloniae, Præpositi. Pro Societate ...**

Stevartius, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1594

VD16 S 8949

An & quomodo dicant Catholici, minus flagitium esse, si quis Sacerdos aut
Religiosus, semel labatur impudicitia quàm si vxorem ducat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70292)

destinatus. Quòd si in tanta hominum multitudine aliquis simulator, aut peruicax, aut negligentior in diuino cultu ac obseruatione legum Religiosarum tandem erumpit in aliquod flagitium, non ideò ipsa tota Societas, vel eius etiam notabilis pars vituperanda, sed huius scelus detestandum est, quod magis Iesuitæ faciunt, quàm vlla hominum natio, quippe qui similes statim vt membra putrida à toto corpore abscindant; idque sapientissimè: quoniam gnauiter impudentem, nec consuetudine ac familiaritate reliquorum dignum iudicant, qui semel verecundiæ fines ita transferit, vt scelus aliquod tale committeret, quamuis vnicū. Atque hic multa & magna tua mendacia recēdere possem, quibus tu vnus hominis ex tot millibus peccatum auges, vt Iesuitis omnibus odium concilies: nisi fortè ideò id fecisti, vt ne hoc quidem, quod verum est peccatum, verè narrares, atque adeò illud obtineres, ne videreris vlla veritate vsus.

Quanquam si ille, quantumuis Cocus, ad te tuosque Polycarpe clam transfugisset, etiam si millies Adulter fuisset, yoseum Castitatis amantem pronunciaassetis, dum modò claustra pudicitiae ita perfregisset, vt omnem sibi ad Castitatem tuendam aditum præclusisset. quin fortè etiam inter Collegas vestros & præcipuos quidem cum numerassetis. Ita enim comparati estis, vt, si quis ex ijs, qui castitatē profitentur, semel lapsus sit, non solum flagitium exclametis, sed ipsam etiam Castitatis professionem, ac omnes eiusdē Ordinis homines cōuitijs ac maledictis insectemini; quòd si verò se ad perpetuum adulterium obliget, tūm vobis castus, & purus, & sanctus est; illumq; incestum ac adulterium honesto Coniugij titulo velatis Venerij Ministri, Tu, inquam, Polycarpe, & tui Tubingenses; qui scelus vestri dogmatis in nos Catholicos malitiosissimè detorquere conamini: dum semper clamatis, Iesuitas ac Catholicos docere: Minus peccatum esse Sacerdoti aut Religioso cum meretrice consuescere, quàm Vxorem ducere. Hoc agitis æquissimi, vt rudib. ac nimium credulis persuadeatis, nos

I

docere:

*Iesuitarum
transfuga
& apostata
sunt Hæreticorum
Apostoli.*

*Hist. Ord.
Ies. pag. 107
Explicatur
an & quo-
modo dica-
tur à Ca-
tholicis, mi-
nus flagitiū*

esse, si quis docere: peccatum esse, Vxorem ducere: Mētimini, calum-
DEO per niamini. Audi, impure Polycarpe. Tu vxorem habes: Eam
votum, vel igitur tibi superstitem certò futuram (quòd, si importuna
per sacros est, & malè te tractat, Dij faciant) teque cum illa nunc pellicem
ordines, di- alere, faciamus: dicamusque: Minus scelus est, Poly-
catus, con- carpum pellicem illam tenere loco pellicis, quàm vt
cubinam a- eam Vxorem ducat, viuente scilicet adhuc altera. Quid
lat, quàm si respondes? Falsum nè his verbis pronuncio? An coniugiū
matrimoni- sacrum reprehendo? Et quænam causa: Cur hoc dictū nul-
um contra- lus improbare audeat; Præstat Polycarpum cum ita libidi-
hat. nosus sit, pellicem cum vxore habere, quàm vxores duas?
Polycarpi Certum inprimis est, neminem hoc modo laudare Poly-
non tam fla- carpi pellicatum, sed inter ipsa scelera solūm comparatio-
gitiosus est, nem fieri, vtrum sit minus execrabile, quantumuis vtrum-
si pellicem que detestandum sit. Deinde, quia fieri nō potest, vt pellex
alit; quàm viuente priore coniuge, vera vxor fiat Polycarpo; si tamen
si duas si fidem pellici det Polycarpus, tãquam vxori, ad perpetuum
mul vxores quasi adulterium se astringit; atque idè minus scelus com-
habet. mittit, si pellicem nō tanquam Vxorem, sed tanquam con-
 cubinam habeat. Nam quamdiu pellex in honestū nomen
 retinet, etiam lenis causa permouere virum potest, vt eam
 eijciat, si verò fide quasi maritali se astrinxerit, fortius ad
 scelus alligatus est. Similis ratio est, cum dicitur: Minus fla-
 gitium est, si semel stuprū à Sacerdote vel Religioso com-
 missum sit, quàm si vxorem duxerit. Nam qui Sacerdos, aut
 Religiosus, aut DEO votis obstrictus est, is vxorem ducere
 potest non magis, atq; ille vxores duas qui vni iam per ma-
 trimonium legitime coniunctus est. Itaque si hoc, quod fa-
 cere non potest, tentet nihilominus; graue scelus commit-
 tit, eo ipso quòd fide quodam modò maritali data, se ad per-
 petuum cum illa muliere incestum obliget. Quantum igitur
 interest inter eum, qui semel atq; iterum incontinentiã
 quadam peccat, eumq; qui de scelerata vita perpetuò agen-
 da, sciens volens cum altero paciscitur: tantum interest in-
 ter eū, qui sacris initiatus semel atq; sæpius lapsus est; & eū,
 qui

qui sacris initiatus vxoris etiam loco concubinam habet, atque fide se erga eam quasi maritali obstringit. Quare sceleratus Polycarpus, qui Catholicis affingit eam sententiam, quasi stupra & adulteria legitimo præferant Matrimonio, cum id nulli vnquam Catholicorum in mentem aliquando venerit. Sed illud falsum esse cõtendet: Eos qui se DEO semel voto castitatis aut sacrorum ordinũ obstrinxerint, matrimonium inire non posse. Verũ si hanc solam doctrinam reprehendere voluit, ea illi confutanda erat: non autem tam apertè & nefariò Catholicis affingendum, scelera eos Matrimonio præferre; cùm & pellicatum & falsi nominis Matrimonium in Sacerdotibus ac Religiosis detestemur. Neq; verò vnquam, cùm inter hæc peccata comparatio fit, quia alterum minus turpitudinis habere dicitur, ideò alterum tanquam pulchrum ac rectè factum extollitur. Neque enim si Polycarpum Schmidelino, aut alicui Calumniatori conferrem, concluderemq; omnib. scurris & Calumniatoribus audaciorẽ ac nequiorẽ, stultiorẽq; esse Polycarpum, ideò cæteros laudatos vellem. Sed vt redeam vnde digressus sum. Vos estis, vos improbi, impuriq; Prædicantes, qui lapsus ac peccata Religiosorum sic exaggeratis, quasi propter vnus peccatum omnes sint execrabiles ac detestãdi. Quanquã hi sunt genuini ac germani mores Maiorum vestrorum: Nam ad quid aliud sedent isti, (inquit S. Augustinus) quid aliud captant? nisi vt quisquis Episcopus vel clericus, vel monachus, (vel Iesuita) vel sanctimonialis ceciderit, omnes tales esse credant, sed nõ omnes posse manifestari. Et tamẽ etiã ipsi cũ aliqua maritata inuenitur adultera, nec proijciunt vxores suas, nec accusant matres suas. Cum aut de aliquib. qui sanctũ nomen profitetur, aliquid criminis vel falsi sonuerit vel veri, patuerit, instant, fatagunt, ambiunt, vt de omnib. hoc credatur. Verũ

Augustin.
epist. 137.

si ex illis aliquid ad vos, periuri & foedifragi, per summū scelus perfugiant, & vsque ad finem vitæ in incestu viuant, hi vobis sancti castiq; sunt, & Apostoli fiunt Euangelij secundum Lutherum, cuius tota summa est in eo præcepto implendo & imperando: Crescite & multiplicamini. Sed iam erubescō vel cogitando impurissima vestra dicta ac facta.

Multi, de Patrib. Societatis Iesu fingūt, quæ vellent esse vera.

Quod ad Patres igitur Societatis IESV attinet, eos purissimæ & innocentissimæ vitæ esse nemo dubitauit vnquam, exceptis ijs, quibus vestris vos imposuistis calumnijs ac ijs etiam, quibus prodesset minus Iesuitas castos esse. Tales autem sunt homines scelerati & libidinosi, quorum impuritas tantæ Iesuitarum castitati opposita maior & foedior apparet. Tales sunt præcipuè Prædicantes, qui vident Iesuitas hac excelitate animi, qua omnes etiam concessas voluptates spernunt, auctoritatem obtinere maximam ad persuadendum puris ac castis hominibus fidem Catholicam.

Bauaria Societati Iesu de vitæ puritate testimonium præbet. Arist. ord. Ies. pag. 102

Illud prætereà satis mirari non possum, perditissimum Calumniatorem præter cæteras prouincias Bauariã adeo exagitare. Audet enim, sed quid non audet? sine rubore dicere, in Bauaria maximè Iesuitarum libidines esse cognitæ & manifestatas: quod mendacium tota Bauaria vna voce, si loqueretur, refelleret. Imò Bauaria vel hoc nomine Iesuitas ardentius complectitur & tenerius amat quod castissimam eorum vitam cognoscat & admiretur. Certè Ingolstadt, tot iam annos versor, vbi plures sexaginta Iesuitæ habitant, adolescentes ac viri. DEVM testor, nunquam vel tenuem suspicionem vllius libidinis aut sceleris de Societatis IESV Patribus extitisse. Cuius rei testimonium quoq; dabunt, qui vnquam ab eo tempore, quo hic Societatis IESV Patres cogniti sunt, literis in Academia nostra nauarunt operam, quorum est magna & innumerabilis multitudo, non Catholicorum solùm, sed etiã Lutheranorum, diuersarumque nationum hominum, qui omnes cum hæc Polycarpica legent vel audient, Polycarpum scelerum & menda-

mendaciorum condemnabunt. Nihilominus aude hic effrons Prædicans Ingolstadtum totamque Bavariam, tanquam Societatis IESV libidinibus ac sceleribus contaminatam mendaci historia euulgata, velut in Orbis theatro, accusare. Quanquam fuit hic etiam priscorum hæreticorum, sanctissimos viros & Catholicæ fidei defensores, similia criminum, nempe stuprorum ac libidinum compositis technis ac fraudibus apud populum Christianum accusare. Sed sentio quam rem agant. Invident isti nebulones, Virtutis ac Veritatis hostes, pacem ac quietem Bavariæ: ringuntur quòd in ea cum multorum aliorum doctissimorum, sapientissimorum, ac religiosissimorum hominum, tum etiam Iesuitarum opera Catholicam Religionem florere conspiciunt: dolent vehementer, sibi in ea nullum locum esse non modò Patribus Societatis IESV, sed plurimis alijs eruditione, dignitate & auctoritate clarissimis viris tanquam vigilantissimis Custodibus monentibus, & arcentibus istos lupos Fuangelicos & Polycarpi similes; idèò cum aliter patriam nostram infestare non possint, & apud Bauaros, Iesuitas, & Bavariam apud ceteros infamem reddere tentat: Sed gaude foelix Bavaria, quæ hos inimicos nata es. Foelicem Germaniam nostram, si eadem ubiq; quoad pacem & Religionem, condicio ac status esset, quæ est in Bavaria. His calumnijs præterea tum ipsis Serenissimis Bavariæ Principibus, tum omnibus Magistratibus illorum locorum, in quibus scelera talia perpetrata confinguntur, infamiæ labè aspergere conatur Polycarpus, vt videantur Serenissimi Bavariæ Principes, & omnes, qui in ea Magistratus obeunt, fauere sceleribus & libidinibus obscèrissimis. Quod vtinam altius perpenderent omnes sapientissimi etiam aliarum ciuitatum ac prouinciarum Gubernatores; & calumnias, (quæ illis ab his proteruis & effrontibus criminatõribus, dum Iesuitas infectantur, impinguntur) maioris aestimarent. Efficerent sine dubio, vt tandem aliquando istis improbissimis calumniatoribus illa licentia quiduis flagitiorum cõminiscendi eriperetur, ac in vno

*Theodor.
lib. 1. ca. 30,
& li. 2. c. 8.*

*Bavariam
vehementif-
simè oderūt
omnes Præ-
dicantes.*

*Impunitas
calumnia-
tores facit
audacissi-
mos.*

exemplum statueretur, ne tam dulce & gloriosum videretur, Calumniatorem agere.

*Calumnia
de Castitate
inter se
contraria.*

Iam pridem conor emergere ex hoc cœno impurissimarum calumniarum Polycarpi. Sed illud tamen etiam in his calumnijs, quas contra Iesuitarum castitatem effudit, adhuc considerandum est: In nullo ferè alio vitio, cuius infamia Societatem IESV notare conatur, tam pugnantia inter se cum scribere & mētiri. Narrat enim in primis Iesuitis legem esse, vt beatarum mentiū ac Angelorum puritatem æmulentur. Deinde eos mulierum conspectum, colloquia, familiaritatem vitare: nunquam sine arbitris cum eis agere. Et si qui secus facere deprehendantur, vt vel verbulo, vel obtutu obscæno peccasse videantur, eos poenas dare: Temperantia ac Sobrietate, & si vehementior sit æstus, etiam ieiunijs, cilicijs, flagellis, quandoque etiam pharmacis ac venenis cupiditates frænare; quosdā etiam sibi ipsis manum adferre. Nondum ego assero, quàm sint hæc vera: neq; quatenus frænare atq; euellere soleant Patres Societatis IESV cupiditates prauas ex pectoribus suis. Sed est nē vllus hominum, sensus mentisque compos, qui talia facientes credere possit, omnium mortalium libidinosissimos, & in Venerem illicitam promptissimos ac sceleratissimos esse. Itanē verò que ad consequēdas Virtutes sunt instituta, eadem incitamenta præcipuè sunt vitiorum? An neque disciplina hæc, nec institutio satis momenti habet ad domandos insultus huius pestis? Et vndenam folis Iesuitis tam effrenata & indomita natura? Certè ingenui sunt homines & magno numero honestissimis ac nobiles familijs prognati? Sed murmurantem audio Polycarpum iniuriam sibi fieri, quasi eius dicta inter se non consentent. Hanc enim disciplinam ad extinguendos libidinis æstus institutam, seruitutē quandam esse, qua premantur adolescentiores, atque adeò *compulsam esse illorum castitatem.*

Sed nonnē hæc est magna verborum inconstantia? Nūc vocat Iesuitas hominum omnium libidinosissimos: & ita loquitur, quasi neminem excipiat: Deinde narrat, quod ad Casti-

Castitatem suos ipsi acerbissimis remedijs cōpellant. Tūm quòd alij ex illis, vt castitatem seruent, sibi vim adferant, seque ipsos castrent. Alias quòd se valdè castos simulent. Iterum quòd publica flagitia perpetrent. Præterea illa mihi inter se componat aliquis: Iesuitæ suos homines ad castitatem compellunt, nec videre, nec audire volunt, quæ libidinem incitare possunt: Et, inter prandia, cœnasque suas, amatoria carmina cantari iubent, idque loco pœnitentiæ: Idem scilicet, quibus non graue est amore castitatis pœnas sponte subire, postea turpitudinum irritamenta sectantur. Certè nec vidi, nec audiui, qui magis suis calumnijs calumniando contradiceret. Ac venit mihi in mentem subtimere, ne odio Iesuitarum, sibi ipsi quoq; aliquando vim & manus afferat Polycarpus, quoniam non veretur propria sua mendacia alijs mēdacijs coarguere. Quàm multa enim creditis in ijs, quæ ex historia insinuauit, latere mendacia?

De imitanda Angelica castitate, quid habet, quod rideat? Nonnè Christus ad eam nos quoque inuitare videtur, cū insinuat, eos qui neque nubentur, neque nubent, fore similes Angelis DEI? Nonnè castitatis perpetuæ studiosos, Angelis assimilant Ambrosius, Augustinus, Hieronymus, veteres sancti, Catholiciq; Doctores penè omnes? An quibus beatarum mentium proponuntur præmia, ijs nefas est Angelorum virtutes ac decora amulari? Quid? Nonnè Seruator noster ad ipsius DEI Omnipotentis imitationem nos prouocat? Nonnè misericordes, imò perfectos esse iubet, sicut Pater noster cœlestis, misericors & perfectus est? Vtrū tibi videtur, Polycarpe, difficilius, Angelicam an Diuinam Naturam moribus exprimere? Sed nihil mirum, si Angelicam ludibrio habeat puritatem, qui Diabolicam sectatur nequitiam.

De mulierum consortio, conspectu, & familiaritate vitanda, si Polycarpo responderem, quod Cato iactare solebat: Si vita nostra posset esse absq; mulieribus, tunc etiam nō esset absq; DEO: rideret, Stoicum me profiteretur. Sed quid? Nonnè grauissimè, copiosissimeq; sanctæ literæ monent,

Patres Societatis Iesu meritò Angelicam amulari puritatem. Matth. 22. Ambros. in lib. de Vid. Aug. serm. 249. de Castitate, & cōiinentia. Hieronym. epist. 8. 11. Matt. 8. 22. Societatis Iesu Patres nō aliter vitant consortium cū mulieribus quā secundū scripturam & sanctorū Patrum doctrinam.

nent, omnibus viris periculosum esse, etiam contueri ca-
 riosius foeminas, nedum alloqui, & familiares habere? Non-
 ne sanctissimi viri etiam videndo perierunt? Nonne solo
 oculorum obtutu animus grauissimis adulterij, stupri, ince-
 stus criminibus commaculati solet? scilicet illud prae-
 ceptum: Ne respicias in speciem mulieris: superuacaneum
 Polycarpo est. Et inutilis illa regia precatio: Auerte ocu-
 los meos, ne videant vanitatem. Illud autem Iobi consilium
 plane frustum Polycarpo videbitur: quando pepigit fo-
 dus cum oculis suis, ut ne cogitaret quidem de Virgine. Non-
 ne sanctissimi viri etiam cum propinquissimis mulieribus
 nec agere, nec viuere voluerunt? Verum isti omnes sunt
 his nebulonibus libidinosissimi, quemadmodum Luthe-
 rus de S. Hieronymo non veretur, impurissimus Ganeo di-
 cere. Ut penem mirari desinam Iesuitas illis lenonibus non
 videri castos, quibus etiam sancti Patres, quod mulierum
 confortia vitauerint, libidinosi videntur.
 Porro illud admodum est puerile & ridiculum, quod to-
 tum sexum muliebrem in Societatem IESV concitat: aut
 propterea, quod nonnulli ex Iesuitis matribus suis non sint
 obsecuti, sed contra earum voluntatem in Societate IESV
 perseuerauerint: aut quod cogitationes de mulieribus non
 minus interdum, quam ipsam cum eis familiarem consue-
 tudinem auersentur. *Iesuita*, inquit, *ita suos erudiunt: Si tibi secu-*
larium mulierum amor obrepit, cogita satanam seu serpētem tecum loqui, ut cum
Eua, non ut salueris, sed ut damneris. Tandem si mulier tibi occurrit, oculos auer-
te, si te alloquitur; dic: Vade post me, Satana: Mulier, quid mihi tecum? &c.
 Non hic disputabo, quam verem ista Iesuitis tribuas. Sed que-
 so te, mi Polycarpe: Si Adam veniente ad illum Eua, po-
 mumque porrigente, oculos auertisset, aut ei dixisset: Va-
 de post me Satana. Quid mihi tecum mulier? Num, magnam
 Euae iniuriam fecisset? An non hac ratione & seipsum &
 totum genus humanum conseruasset? Quid si ergo alicui
 aspectus, colloquium cum muliere sit incicamento ad pec-
 catum? An non auersabitur? An non fugiet? Sed inuerta-
 mus verba Polycarpi: si impium est occurrente aliqua mu-
 liere

Eccl. 9. 22.

Psal. 118.

Job. 31.

Vt de Au-
gustino me-
morat.

Gregor. in
Reg.

Tom. 2. in

lib. in quo
redduntur

rationes de

sertorum à

monialibus

monasterio

rum: & in

Colloquijs

coniuualib.

fol. 311. 322

333.

Polycarpus

Mulierofus

Pradicans

strenue pro

mulieribus

pugnans.

Hist. Ord.

Ies. pa. 105.

liere oculos dei cere, & eam insalutam prætermittere: aut si cum ad amorem illicitum alicuius foeminae quis illicitur, nequaquam dicere debet: Vade post me Satana; Vtatur igitur ratione contraria; ex disciplina Polycarpi scilicet: Oculis noctibus, blandiamur, sermones misceamus: Sed pudet plura. Videtisne quomodo lenones isti stupra suadeant; & cum quavis foemina, ne inhumani videantur, libidines; O scelus & portentum in vltimas terras deportandum.

Porro ita quoque Iesuitas calumniatur Polycarpus, quasi totum sexum excluderent ab hæreditate vitæ & salutis æternæ. Quod impudentissimum mendacium est, & vel ea re satis confutatum. quod Iesuitæ cum tota Ecclesia Catholica vnam foeminam omnibus viris, qui sunt, fuerunt, & erunt, vno excepto, anteferant: quod tot Virgines, tot Martyres foeminas, tot Viduas atq; etiã maritatas multas inter beatas numerent, colant, & in vota vocent, statis honoribus ac precibus. Sed ideò hanc fabulam comminiscitur, vt conclametur contra Iesuitas. Itaque tanquam Fecialis bellum iam mulieribus indicit, easque armat in Iesuitas. *Digni, inquit, sunt, qui à sexu foemineo non modo sibilis, sed etiam crepidis & fustibus, tanquam ingrati cuculi, & communis vitæ hostes excipiantur, explodantur & eijciantur.* Quam copiosus ac disertus est? Graue sanè bellum & diurnum Patribus Societatis imminet. Præclare Polycarpus. Cum iam omnes Hæretici operam dent, vt aliquid turbent, & quietos altaque pace fruentes in arma vocent, eam quoq; gloriam vult adipisci. Credo inuidet illam laudem Luthero ac Munzero, qui belli Rusticorum Duces, auctoresque fuerunt. Ipse noui, & post deletas Amazonas, inauditi exercitus Dux, bellum & aciem muliebrè instituit, militesque suos crepidis & fustibus armat: siue quod Iesuitas seruis illis æquales censet, quos Scythæ scuticis tantum in potestatem redegerunt: siue quod hæc arma, mulierosis miles, nunquam in militia (nisi fortè Venerea) ad laborem & patientiam exercitatus; & à Iunone sua sapius forsitan crepidis ac fustibus pulsatus, maximè timet. Nam & pueri nul-

Tota Ecclesia Catholica sexum foemineum quo ad omnes virtutes & beatitudinem consequendam nulla parte deteriore virili estimat.
Hist. Ord. Ies. pa. 105.

Polycarpus Dux Amazonas, crepidis ac fustibus armatarum.

quo

K

lum

lum supplicium, virgarum poena, quam solam sunt expetiti, acerbius aestimant; vt non mirum sit futurum, si cum nulla verbera, quam crepidarum & fustium magis horreat effœminatissimus Polycarpus, eadem Iesuitis exoptet; Verum nihil hæc tela terrent Iesuitas homines constantissimos ac fortissimos, qui neq; virorum minis, nec gladio ac alijs supplicijs terrentur, parati semper pro fide sua Catholica sanguinem fundere. Itaq; vere ornetus exercitus, vbi Iesuitarum expertus fuerit constantiam ac robur, te, Polycarpe, semiuirum suum Ductorem, loco Iesuitarum adoratur, pulset, aut fortè etiam, quemadmodum Baccha Pentheum, aut Orpheum Thracicæ mulieres dilaniet.

Graves & casta femine nominis virorumque familiaritatem, quam Iesuitæ mulierum vident.

Quid quòd nullam castam aut grauem fœminam inuenies, quæ sub tali hirco, qualis tu es, stipendia facere velit? quodq; etiam sentiant sapientes & bonæ, rectè sapienterq; facere Iesuitas, dum puritatem æquè mentis ac corporum, oculorum ac cogitationum conseruare student? Nam ex sacris literis doctæ, & disciplina graui & sancta eductæ, norunt, sibi periculosam virorum familiaritatem, & suam quoque viris quantumcunq; sanctis sapius exitiosam esse. Verum Polycarpo id euenit quòd ijs, qui sordidissima opificia tractât, in quorum officinas si quis ingressus, fœtorem abhorreat, aut nares occludat, mirantur ac rident, interdum etiam indignantur. Illis enim iam assuetis, etiam sordidissima, non ingratum spirant odorem. Sic quoq; Prædicantibus ac petuleis Euangelij Ministris inter fœminarum greges & cathedras perpetuò, effœminati Herculis exemplo, desidere, colum sape tenere, ac imperio muliebri subiacere, amatoria loqui, canere, agere, assuetis; indigni videtur, si cui istæ cõsuetudines & libidines displiceant; aut si excelsioris quis animi voluptates has impuras contemnat ac despiciat. Nã cum habeât ora, manus, oculos plenos, vt ait S. Petrus, incessabilis delicti, consuetudine sensum amiserunt, vt nesciant, aut dissimulent certè, quantis se flagitijs impuratæ belluæ cõtaminent. Scilicet vt apud Aethiopes candor, sic apud Prædicantes castitas & puritas in vitio est.

Porro

Porro quę de ratione vincendi ac retundendi improbos animi motus ineptę ac intricatę Polycarpus narrat, ea neq; vſquequa; vera ſunt, neq; meritō ab illo reprehenduntur: quod ſatis oſtenderem, niſi ſperarem omnes, qui hęc cognituri ſint, puriores fore Polycarpo, atq; ad eō facile probaturos Ieſuitarum contra ſcelera pugnandi rationem. Quanquam illud improbiffimę mentitur Furciſer, venenis ac pharmacis Ieſuitas vri, vt eſtus cupiditatum extinguant: ſicut etiam turpiſſimę mentitur, quenquam ſibi manus attuliſſe, aut Origenis factum æmulatum eſſe. Conſicta enim eiufmodi ſolū ſunt, ex inexplicabili illo odio in Ieſuitas, quod velut ſæuus quidam mendaciorum turbo magnam calumniarum molem in Ieſuitarum nomen & famam deuoluit. Verū patiamur has calumnias, ſua ipſarum vanitate & leuitate euaneſcere. Ego quidē ita mihi perſuadeo, Societatis IESV caſtitem in poſterum maiore quā hactenus gloria apud puros ac prudentes celebratū iri: quod ex hac hiſtoria ſint animaduerſuri tam diligentem, tam audacem ac improbum Calumniatorem, nihil inuenire potuiſſe, cū omnes etiam angulos Ieſuitarum vitę & doctrinę excuſiſſet, quod alicuius libidinoſi flagitij notam ipſis inureret. Ipſe autem Elias cum Polycarpo, ſuo hoc tanto, ſed irritō conatu id aſſecutus eſt, vt videatur omniū mortalium ſpurciſſimus fuiſſe, & ſua fortę crimina ſub Ieſuitarum nomine declarare, ac ſeipſum tam turpium & obſcęnarum rerum commemoratione delectare voluiſſe.

A Eternum autem conſtabit Societatis IESV hominibus illa ſingularis & admirabilis laus puriſſimę & caſtiſſimę vitę, quam peculiari quodam DEI fauore atq; auxilio, ita ſœlicitet ac faciliter agunt, vt nō ſolū nulla vllius criminis, ſed neq; vehementioris pugnę, neq; turpioris appetitionis, etiam in florētiffima multorum ætate ſit ſuſpicio, atq; ad eō vt omnes quaſi fibras cupiditatum ex animis ſuis euuliſſe videantur. Quare ſiue quis ex ipſius Societatis IESV Patribus, diuinū in ſe ſociosq; beneficiū admiratus; ſiue

*Societatis
IESV ho-
mines non
ſolū ſœli-
citer, ſed fa-
ciliter caſti-
tatem ſuen-
tur.*

siue quis alius ex Catholicis huius castimoniam veluti preciosissimi floris pulchritudine & suauecolentia captus, tantam castissimorum iuuenum ac virorum in Societate multitudinem, terrestrium Angelorum nomine dignatus est, is mihi, omnibusque Castitatis ac Societatis IESV amantibus aptissima verissimaque similitudine videtur vsus esse.

De virtute

Obedientia,

quam pra

cæteris co-

lit Societas

IESV.

Nondum vllum calumniarum in vitam Societatis IESV inuenio exitum. Plura adhuc latent, quæ sunt euoluenda. Ac vererem quidem, ne molestior viderer oratione longiore, nisi considerem à plerisque qui hæc legent, vel audient, & veritatem & Societatem IESV amari. Quod si quem etiam hæc non delectent ob ipsos Iesuitas, à quibus fortè propter aliam, quam sequitur, sectam est alienior: is saltem ne aut calumniator similis Polycarpo, aut facilè mendacijs credendo, leuior existimetur; hæc quæ adhuc dicenda sunt, beneuolus accipiat. Ex votis illis, quibus se sancta IESV Societas Deo sponte in perpetuum consecrat, est quoque illud, quod obedientiam vocant, quo ipso quasi propria voluntate se abdicant Iesuitæ, & aliorum, quos loco Christi Seruatoris sui habent, se dedunt prudentiam gubernandos; ita, vt de seipsis quodammodo parum vel nihil solliciti, omnem illam curam DEO ac Moderatoribus suis relinquunt: atque adeò nec in studijs literarum, nec in functionibus ac muneribus obeundis id eligant, quod ipsis maximè arrideat; sed quod suis quasi Magistratibus videatur. Atque in hac obedientiam virtute cæteris ferè Religiosis antecellunt Iesuitæ: vt quemadmodum quidam paupertatem summam, aut aliam in vitæ genere asperitatem Religiosi sectantur, in qua emineant: sic Societas IESV hanc præcipuè virtutem apud suos florere & in summo haberi precio percipit; cuius nobilitatem miris laudibus vexit, & perfectionem pulcherrimis coloribus depinxit, eiusque assequendæ rationes optimè demonstravit beatus Ignatius primus huius Societatis Auctor. Quoniam autem animaduertunt Calumniatores, huic virtuti maximè studere Iesuitas, in eaque ita excellere, vt etiam totius Societatis bonum & incrementum in ea situm

*Invita P.
Ignatij à
Ribadenei-
r a scripta
1656.*